

Sygn. akt I CNP 3/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie skargi W.T. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /16, wydanego w sprawie
z powództwa Miasta W.
przeciwko W.T.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego [...] w W. z dnia 25 sierpnia 2016 r., którym zostało oddalone powództwo m. W. o eksmisję pozwanego z lokalu mieszkalnego, w ten sposób, że nakazał pozwanemu opuszczenie, opróżnienie i wydanie powódce tego lokalu i ustalił, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Ustalił, że przedmiotowy lokal pozostawał w dyspozycji MSW i jako mieszkanie konspiracyjne na cele operacyjne został decyzją z dnia 26 czerwca 1987 r. przydzielony na czas nieokreślony J.J., który w rzeczywistości nazywał się J.W. Pozwany był pracownikiem MSW i za zgodą przełożonych przejął lokal w dniu 22 marca 1990 r. i został w nim zameldowany. Pozwany zamieszkuje w nim nieprzerwanie do kwietnia 1990 r., uiszcza opłaty związane z jego eksploatacją i ma w nim centrum życiowe. W czasie przeglądu technicznego pozwany wskazał, że to on, a nie J.J. zajmuje lokal, zwrócił się o zawarcie umowy najmu ale nie uzyskał zgody powódki.

Sąd drugiej instancji wskazał, że pozwany nie spełnił przesłanki zajmowania lokalu bez tytułu prawnego określonej w art. 30 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego Dz. U. 2017 r., poz. 1442; dalej „u.o.p.l.”), co wyklucza wstąpienie w stosunek najmu z mocy prawa. Sąd pierwszej instancji ustalił bowiem, że lokal został pozwanemu użyczony na mocy dokumentu zatytułowanego „raport” z dnia 15 maja 1989 r., a m. W. przez wiele lat pozostawało w przekonaniu, że najemcą mieszkania jest J.J. Użyczenie stanowi tytuł prawny do lokalu, zostało skutecznie wypowiedziane w 2008 r. i nie zaszły żadne inne okoliczności świadczące o tym, że pozwany dysponuje obecnie tytułem prawnym do lokalu. Na marginesie dodał, że powołanie się przez pozwanego na art. 30 ust. 1 u.o.p.l. nie zasługuje na ochronę, skoro przez wiele lat posługiwał się w sprawach związanych z lokalem fikcyjnymi danymi, wprowadzał stronę powodową w błąd co do osoby najemcy i strona powodowa nie miała szans na dochowanie terminu określonego w tym przepisie na wytoczenie powództwa eksmisyjnego. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw

do przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego, skoro pozwany ma emeryturę w kwocie około 2000 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu i nie spełnia przesłanek z art. 14 u.o.p.l.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok i wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z art. 30 ust. 1 u.o.p.l., art. 710 w zw. z 715 k.c., art. 5 k.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c. i 385 k.p.c. wskazując, że poniósł szkodę niemajątkową i majątkową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie im nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego wyroku. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej

wystąpienia, zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto uprawdopodobnić w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wydaniem zaskarżonego wyroku. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez pozwanego, że przez wydanie orzeczenia została mu wyrządzona szkoda niemajątkowa polegająca na niezasadnym nakazie opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu, powódce i pozbawienia poczucia bezpieczeństwa i stabilizacji, jak również szkoda majątkowa związana z koniecznością opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu, która nie została nawet kwotowo określona. W myśl dominującej w doktrynie i orzecznictwie teorii różnicowej szkodą jest uszczerbek w majątku polegający na zwiększeniu pasywów lub zmniejszeniu aktywów, a z twierdzeń skarżącego wynika wprost, że w tym zakresie nie uszczerbek taki jeszcze nie nastąpił. Pojęcie szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. nie obejmuje odwołanie się do szkody hipotetycznej, czy mogącej powstać w przyszłości (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011, III CNP 5/11, nie publ., z dnia 25 sierpnia 2011, I CNP 12/11, nie publ., z dnia 19 lipca 2012 r., I CNP 14/12, nie publ.). Również powstanie szkody niemajątkowej nie zostało w żaden sposób uprawdopodobnione poza samym wskazaniem, że nastąpiła. Nie została również uprawdopodobniona w żaden sposób wysokość szkody przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7 - 8, poz. 141).

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, wniosek o ich zasądzenie nie dotyczy bowiem etapu odrzucenia skargi kasacyjnej.

at